

ταία!...
 Τη νύχτα εκείνη άκούστηκαν χτυπήματα, φωνές, και κράτοι.
 Οι σκλάβοι κι' η σκλάβες έτρεμαν. Κανένας όμως δεν τολμούσε ν' ανέβη άπάνω, γιατί φοβόντουσαν έλκοι τον αφέντη τους.
 'Έκείνη που χτυπούσε, ήταν η γυναίκα του Ιππότη, φώναζε άπ' την κλειδομένη κάμαρά της:

—'Ανοιέ μου... 'Ανοιέ μου... 'Αέρα... 'Αέρα!...
 'Ο Ιππότης πήγε ν' ανοίξη. Ρώτησε:
 —Ζή άκόμη;
 —'Άπ' τή σκοτεινή κάμαρα δεν έρχόταν καμιά άπάντησι.
 —Ζή άκόμη;

—Ζή! τού άπάντησε ή γυναίκα του.
 Τότε ο Ιππότης έκλεισε μέ δύναμι τήν πόρτα, πάλι. Καινούργιες φωνές και κλάμματα άντήχησαν πάλι.
 —Γυναίκα, πές μου... Ζή άκόμη;
 Βογγητό άκούστηκε, και αιγινάο κλάμματα. Μπήκε μέσα ο Ιππότης. Στά πόδια του χτυπιόταν και στέναζε ή γυναίκα του.
 —Κύριε κι' αφέντη μου, σπλαγνίσου με!...
 Τότε έκοψε ο Ιππότης, σαν νάθελε νά διαβάση τή μορφή της Ρωίτης δούπισσα.

—Ζή άκόμη;
 —'Εκείνη άκούμησε τού μέτωπό της χάμα:
 —Σκότισέ με, κύριε... Ζή!...
 'Ο Ιππότης στέναξε βαθεία. Γύρισε πίσω, έκλεισε τήν πόρτα, μέ τήν άλλην νύχτα άκούστηκαν ξανά φωνές και κλάμματα.
 'Η δυστυχία έδρανε τότε άπ' τίς γαριμμάδες, κι' άπλόιδιται παντού στον πύργο. 'Εβγαυε έξω άπ' τόν πύργο, Χωνόται μέσα στη γή. 'Ανέβαινε στον ουρανό. Γύρω στους τοίχους τριγυρίζουν χαρακώδες και κοράκια, άκαζήτ'ουτας τού ψοφήμι μέ κρωγμούς. Στήν κάμαρα βασίλευε ή αιγή. Καμιά φωνή, καμιά παρουσία ά δεν άκούγόταν.

'Ο Ιππότης σηκώθηκε, και ξεκλείδωσε. Τό άνοιον φώς τού φεγγαριού έπεφτε άπάνω στο κρεβάτι, όπου κοίτονταν κάτι φριχτό και οσασιμένο. "Οτι είχε άπομείνει άπ' τόν ύρρασιό πριν νεό! 'Απ' τού παράθυρο φαίνονταν ή σκιάς των άρπακτικών πουλιών. Σέ μιά γωνία της κάμαρας ήταν έζωμένη μιά γυναίκα, μακριά άπ' τού οχαμερό θέαμα. Χάμα ήταν τού φωμ άσκληρό σαν πέτρα, και τού κομαρι μέ τού νερό άνέγγιχτο. "Ο Ιππότης σήκωσε τού χέρι κι' έδειξε τού νεό:

—Κύρταξε... Αυτός είν' έκέινος που άγαπούσ'ους;
 —'Απ' τή γωνία, άκούστηκε τότε μιά πνιγμένη φωνή:
 —Είνε... νεκρός!...
 'Ο Ιππότης άμέσως πέταξε χαρούμενα τού σπαθί του, και σόναξε:
 —'Εδώ!... "Ολοι έδώ!...

Οι ύπνρέτες κι' η σκλάβες έτρεφαν. "Ανοιξαν δρθάνοιχτα τά μάτια τους, αλλά δεν μπορούσαν νά πάρουν άνόσασ άπ' τήν άνυπόφορη βρώμα. 'Ο Ιππότης άπλώσε τού χέρι του, κι' έπτε:

—Βλέπετε, είνε νεκρός... Σκεπάστε τον μέ πολύτιμα σκεπάσάμασ... Καί σεις, σκλάβες, σκότιστε τήν κυρία σας, όπως ήταν τήν ημέρα τού γάμου της, γιατί και πάλι δική μου... Κι' όποιος δεν τήν σέβεται όπως και πριν, τού κεράλι του θα πέση υπόρσ στα πόδια του!

'Εφυγε, και άνέβηκε ύστερα στην έπίσημη αίθουσα. 'Η γυναίκα που καθόταν στην πολυθρόνα, σφωρτώντας λευκά. Τήν πλησίασε. "Απλώσε τά χέρια του. Τά μαλλάια του και τά γένεια του είχαν γίνει κτάσπαρα.

—'Αγαπημένη μου, τώρα είσαι δική μου... 'Ετσι δεν είνε;
 'Η γυναίκα τού όμως δεν είχε πειά τίποτε άπ' τήν παληά άμορφία της. Μέ δρθάνοιχτα μάτια κύτταξε τόν αούγυό της. Τό στόμα της δεν είχε πειά χείλη, αλλά μονάχα δόντια. Κι' άπ' αούτά βγήκε ή φράσι:
 —Ζή άκόμη!...

'Ο Ιππότης φώναξε:
 —Είνε νεκρός!...
 —Δέν είνε νεκρός στην καρδιά μου!... τού έπτε πάλι ή γυναίκα του.

Τότε όρπαξε τού σπαθί του ο Ιππότης, κι' έκοψε τού κεφάλι της γυναίκας του. Σκούπισε κατόπι τού σπαθί του, βγήκε έξω, πήδησε στ' άλόγο του, έφυγε άπ' τόν πύργο, και δεν ξαναγύρισε ποτέ πειά...
 * * *

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

—'Είδες τί λέει κάποιος σοφός; 'Ο 'Αδάμ είχε δυό γυναίκες, τήν Εύα και τού φείδι.
 — Σπουδαίο πράμμα! 'Εγώ έχω μιά, αλλά... λέενα!...

'Ο διδάσκαλος.—'Είπαμε λοιπόν, ότι πατρίδα είνε τού μέρος τού όποιο γεννηθήκαμε. Πές μου, Γιωργάκη, ποιά είνε ή πατρίδα σου;
 'Ο μαθητής.— 'Η ποιά είνε ή πατρίδα σου;

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο έσχαίλευς 'Εδουάρδος κι' ή χωσάκης τού Μπαρίτζ. "Οπου έ 'Εδουάρδος γίνεται...μπάρμπαρσι!... 'Ο Μάρκ Τσουλιν και τα άσπρα ρούχα. Πώς νικλοφερούσε έξω... άσπρος, ζέζασπρος!...
 'Ο διδάσκαλος τού Ντ' 'Αννουσάτιο κι' ή τρέλλα του. Τί κάνει ο έρωτας. 'Η θαυματουργός κάλτα τού Παπα. Μια όρικια άπαντησις τού Πιου 'Εννάτου, κτλ.

'Όταν παραθέτεις στο Μπαρίτζ τού βασιλέως τής 'Αγγιλίας 'Εδουάρδος ο Ζ', συνέθησε νά περνάει μέ τού αυτοκινητό του 'Έξω άπό μιά έξοχική κομψή βίλλα, ή όποια άνηκε σ' έναν πλούσιο ζωολόγ.

Μιά μέρα γινόντουσαν άγόνες δρόμους στο Μπαρίτζ και αερακοί φίλοι τού χασάπη τού είχαν :

—'Αφρο θα περάση πάλι, ο βασιλιάς άπό δω και θα σταθή για νά δη τούς άθλητάς. Λοιπόν πρέπει νά τού φερθείς σαν ένας πραγματικός παρουσόσπότης...

'Ο καλός μας ο χασάπης 'Έδωσε ζώπου τά λόγια τού φίλου του και τήν άλλην μέρα, προσποζονόμενος και φορόντας τιά κανουάρια τού γούφα, περιμενε μτρος στην έπαίλι τόν τόν βασιλέα, υπομονεφέροντας άμωδώς τήν προσοφονήση πολψε έτοιμάσει πρός γάμιν του.

—Μεγαλειότατε, εὐδοξιάται νά μού γάρμει τήν ταβή, κτλ, κτλ.

'Όταν όμως έφτάσε εκεί ο βασιλεύς, ο χασάπης μας τά υπερόφερε και στό τέλος, άφρονιτιστε νατίε μέτρος τούς τίτλους, έπιασε τόν 'Εδουάρδο άπό τόν ώμο και τού ελες :

—'Ακου νά σού πού, μαγάτα!... Μή στέκεσαι αούτο, γιατί θα σέ ζαλίση ο ήλιος! 'Ελα μέσα στό σπίτι μου, νά πιές ένα κρασάκι!...

'Ο 'Εδουάρδος διάτασε για μιά σπηλιά, αλλά νατίετον χαιομώλεσε και άτηξε μέσα στη βίλλα τού χασάπης, ο όποιος φρονίσε τότενα χρονολεκτικώς έστρεφόμενος άπό τή γαμιά του :

—Δέν χρονολέξουντά πολλά λόσσα, Μεγαλειότατε!... 'Ετσι, νετά -σκέτα καλύτερα!... Σάν στο σπίτι σου, μαμακάλι!...

'Ο περιήμιος 'Αιμετωγικός εὐδομιονόμος Μάρκ - Τουλιν έξέφρασε νατίε τή γνώμη, ότι ο άνδρας 'Έρεπε νά μωφόν πάντα ούζα άνεπιζούχουνα και νά κατοργήσουν εντελώς τά δίψην έπίσημα ματσα ούζα. Συνεπώς, μάλιστα, πρός τήν άντιλήψη τόν αυτή ο Μάρκ - Τουλιν, έαυανίστηκε στό Κοργαζέσσο τής Ούασπυρ-νατίε τόν έπίσημο έρετισιό τής έδουμιονατιστηθόου τού—μέ άλλιασπρο φρέσκο, πολψε γάρμα μεταξοτή άσπρη!... 'Από τήν ημέρα αυτή δε άργησε νά γυρική και στίος δόσιου, χρομιώνα -κατάσπαρα, φροφάντας μιά ατέρτα δόσιουση!...

'Ο 'Ιταλός λόγιος, ο όποιος εισήγαγε πρώτως στό ανιστήρι τής παρισόου τόν Ντ' 'Αννουσάτιο, τρελλάθηκε άπό έρωτα και πρώσε στίος δρόμους. "Ο Ντ' 'Αννουσάτιο, όστόσο, δεν έπιασε νά τον έστηρά και νά τού κάνει παρτέα. Πνοηρόνόντας τιά σφέλια τού κόμπον,

«'Η γυναίκες — γάρμα κάποιον ο Ντ' 'Αννουσάτιο, μώνοντας για τόν παρώριον φίλο του — ίσχυρίζονται ότι ο άνθρωπος αυτός μού είχε κάνει μάγια! Μά αούτό δεν είν' αθήθεια. Συναναστρέφουμε τόν δυστυχισμένο φίλο μου, γιατί τόν εκτιμούσασ πολύ. Μιά μέρα τόν πλησίασασ στό δρόμο και τόν ρώτησασ :

—Τί έχεις, αγαπητέ μου φίλε! ...

—Τίποτε! μού άποκριθήκε.

—Δέν μού λέες αθήθεια! τού εειπα.

—Δέν έχω τίποτε! μού ξαναείπε μέ πείσμα.

'Επρόσβα όμως τότε ότι κύτταξε πίσω μου μέ βλέμματα που όπιθίζανε παράξενα. Γύρισα λοιπόν και είδα μιά όμορφη κοπέλλα νά στέκεται μπροστά στην πόρτα ενός καταστήματος.

—'Είνε ή Τρέσσα! μού ψιθύρισε ο φίλος μου, κτρινίζοντας. Κατάλαβα τότε άμέσως τά πάντα. 'Ο δυστυχής ένομίσε ότι ξαναθήλεπε στό πρόσωπο της κοπέλλας εκείνης τήν σειρήνα, ή όποια τόν είχε κάνει τρελλά!

'Υστερα άπό δυό μέρες, μάλιστα, άντάμωσε πάλι στό δρόμο τήν νεά και της εειπε :

—'Είσαι πού όμορφη άπό τόν ήλιο!...

Μά ή κόρη τού λαού τού κατάρθε ένα δυνατό μπάσσο!...

'Αλλοίμονον! 'Η φρόνησις έοόσιπτε τήν παραφροσύνη!...

Κάποτε μιά Γαλλίδα άριστοκρατίαισα παρουσιάστηκε μπροστά στον Πάπα Πίο Θ', για νά τόν ευχαριστήση που της έδωσε τήν ύγεία της. —Μά μέ ποιό τρόπο, κυρία, σάς έβανα καλά; τήν ρώτησε ο Πάπας, άφρο άκουσε τις ευχαριστίες της φράσις άριστοκρατίαισος. —'Απολύτατα, Παναγιώτατε!... άποκρίθηκε ή κυρία. Κατόπιν σόνα να προσημενθού μιά μεταγρομμένη κάλτα της 'Αγιότηός σας, τήν φράσεα μιά φορά μόνο στό πόδι που μέ πονούσε και γιαιετηνακα ήψουσι. —Κυρία, της εειπε τότε ο Πάπας, εεισε πραγματικώς πολύ τυχερή! Φορέσατε μιά φορά μόνο τήν κάλτα μου και γιαιετηνηρατε, ενό έγώ που φορώ κάθε πρού δυό κάλτες, μόλις κροπέταμ στα πόδια μου!...

